

[Bertel Dahlgaard.]

nes rækker som til at sige: det kan da være ligeså godt som at anvende pengene til noget andet unyttigt, cigaretter, spiritus o. lign. Og jeg har virkelig med beklagelse set, at den højtærede finansminister også bevæger sig i denne tankeverden og oven i købet på en dansk folkehøjskole som et forsvar for tipningen har anført, at han foretrækker, at den unge køber en tipschance i stedet for en bajer. Jeg beder om, at man nu stadig fastholder erindringen om, at det er staten, der iscenesætter og opfordrer til tipningen. Var det mon nu ikke udtryk for en frugtbarere tankegang, hvis man fastslog, at statens bestræbelser og statens formål må stille højere, nemlig efter at erstatte både spiritusdrikning og tipning med noget, der både gør den enkelte og staten stærkere og sundere.

I det hele taget er det de besynderligste ræsonnementer, man skyder frem for sig, når det gælder om at hverve tilhængere for tipning. Efter at man har måttet erkende, at administrationen er ganske nytteløs samfundsmæssigt set og arbejdet her spildt, siger man, at der dog er nogle cigarhandlere, der får en ekstra indtægt ved det nytteløse arbejde at sælge tipskuponer. Det er nok rigtigt, men det ligger allerede nu klart, at den ekstraintægt, som en fjerdedel af alle cigarhandlerne her i landet får, sikkert betales af de tre fjerdedele af de andre cigarhandlere, som ikke er tipsforhandlere og nu må se deres omsætning gå ned. Tipning resulterer på dette område faktisk i, at staten gennem sin tipsanstalt direkte flytter betydelige indtægtsbeløb fra en kreds af erhvervsdrivende til en anden kreds. Man har tidligere fra mange sider været så øm over, at staten ikke gennem ekspropriation flyttede værdier fra den ene borger til den anden, og det er forståeligt, men her gør man noget ganske tilsvarende udfra et nytteløst og skadeligt formål.

Det, der nu ved siden af alt dette er det betænkelige, er, at man også kan iagttage efter disse få måneders forløb, hvorledes der efterhånden går forretning i tipningen. Økonomiske interesser i tipningens opretholdelse og udvikling gror frem lige fra tipsbladene med deres store oplag, der direkte er økonomisk interesseret i at forcere spillet frem, og til de hundreder, der på

forskellig måde ved unyttigt arbejde er knyttet til systemet.

Hele denne propaganda er på mange måder ganske overordentlig interessant at iagttage. Jeg så i går i „Berlingske Tidende“ i bladets sportafdeling en stor tospaltet artikel, der punkt for punkt gennemgår det vanvittige i mit standpunkt på dette område, og det hedder som overskrift: „Det vil være en fadæse at lave om på tipningen.“ Det var altså den 7. december. Nu føler man sig noget mere rolig, når man læser „Berlingske Tidende“ for den 17. november, idet bladet da i sin spidsartikel skrev, at der sikkert vil være adskillige af dem, der i juni i fjor stemte for loven, der nu ville stemme anderledes. Og man var så venlig i slutningen af denne spidsartikel at fremdrage, hvilket særligt ansvar det konservative folkeparti har på dette område, og føjer til, at derfor må der også være en særlig tilskyndelse for det konservative parti til at få tipsordningen givet en mere antagelig form. Man tør vist roligt sige, når man sammenholder disse to artikler i „Berlingske Tidende“, at enhver har fået sit, og så kan Folketinget vist roligt fortsætte sit saglige arbejde med problemet.

Man skildrer gennem denne propaganda i tipsbladene og andetsteds, hvordan vi endnu herhjemme er langt tilbage, langt bagefter englænderne, som i det sidste år har tippet for een milliard danske kroner, og med beundring citerer man fra et engelsk magasin følgende om det, der foregår derovre:

„Aldrig nogensinde før er spillelysten blevet båret oppe af en så dyb følelsesbølge. Det er livet selv, som gennem tipningen gør oprør mod den hårde nødvendigheds tvangstrøje, og livet må pulsere, hvis det ikke skal dø.“

Der er ikke nogen, der læser dette i et dansk tipsblad uden at være klar over, at her er noget at stræbe efter. Det er selve livet og kulturen, der bæres frem af tipningens rensende strøm. Se, på denne måde forfladiges tingene og forfalskes begreberne og værdierne og undertrykkes det, der er sandheden: at spillet, tipningen, netop i England er blevet en landeplage, og at det af vide og betydningsfulde kredse i England ses som et af de alvorligste problemer for det engelske folk både økonomisk og kulturelt.